

אנשים בעולם

דאסטין הופמן וסידני פולאק: הגברת היתה גבר

שזכה באוסקר בשנת 1979 על הופעתו בקרמר נגד קרמר, מגלם כאן שחקן בשם מייקל דורסי, שבמשך עשור שלם לא זכה להכרה הראויה לו, והתפרסם כעושה צרות מיקצועי. בגיל 39, אחרי משבר נישור אין ומשבר כלכלי, כשהוא עובד בלילות כמלצר, נקרה בדרכו המזל העיוור: הוא מחליף שחקנית שאמורה היתה לעמוד למיבחן לתפקיד באופרת-סבון, וזוכה בתחילה, אם כי לא בשמו.

הגברת בעלת המישקפיים, הזוכה במבטים מלאי הערצה של הגבר שמשמאלה, אינה אלא גבר. זהו **דאסטין הופמן** המחופש לאשה, עם הבימאי **סידני פולאק**, שעבורו גילם את התפקיד בתחר פושט בסרט החדש טוטסי. זהו סיפור על ברנש המחליף תלבושת ובכך נעשה לאדם טוב יותר, לפי הגדרתו של הבימאי. מי שעשה את בלי כוונת זדון והם יודים גם בטוטסי. דאסטין הופמן, השחקן

דידי הלרפורדן: הבקשה האחרונה

בהחלט ייתכן שהעולם היה חי עד לעצם היום הזה בלי להכיר את **דידי הלרפורדן**. זה האיש בעל המבט המזוהה, הלוכש פיומתי פסימי, כיאה לגידון למוות על הכיסא החשמלי, ואמנם, זוהי בדיוק הסיטואציה הטראגית המתוארת בתמונה שלמעלה. אלא שעם ההסבר הבא, הופכת התמונה לטראגיקומית. כי למר דידי הלרפורדן, קומיקאי הבא מברלין, התמזל המזל — המפיק האמריקאי **בוב לווינסון** ראה בגרמניה את תוכניתו הטלוויזיונית, שטויות בלי הפסק, והחליט מייד שכאלה שטויות חייבים לייבא גם לאמריקה, ארץ כל האפשרויות. דידי ערך טיול להוליווד וזכה להצלחה גדולה כל-כך עם השטויות שלו, עד שקיבל חוזה לסידרה בת שש תוכניות שכאלה, עם תירגום אנגלי, כמובן. ובאחד המערכונים המטורפים שלו הוא מופיע כנידון למוות על הכיסא החשמלי. בקשתו האחרונה מן הכומר המודה: **אנא אבי, תן לי את ידך, האב אכן נענה לבקשתו האחרונה של האומלל, נותן לו את ידו, וכך מתחשמלים השניים גם יחד.**

שרי מיטון:

גיימס באוד

מגוון נקבה

גברת צעירה זו היא תגלית חדשה, שהספיקה למשך עיני מפיקים לכישרונותיה המגוונים. בסרטו החדש של **שון קונר**, **ריי**, האיש בעל עדשת המוות, היא מגלמת גירסה ממין נקבה למה שנחשב עד כה מומחיות של גברים: **גיימס בונד**. **שרי מיטון** משחקת לוחמת גרילה, שאין קרב משום סוג שהוא, וכל כלי-נשק שיעלה על היר דעת, שאינה מסוגלת להתמודד בו.

זוהי קפיצה אקרובטית ממש מן התפקיד הקודם שבו התגלית תה שרי, היא היתה נערת מקהלה בסרט **אנוני**, אם כי הקאריירה שלה על הבד טרייה ביותר, היא יודעת בדיוק מה היא רוצה: **"שון קונר** הוא האידיאל שלי, הן כשחקן והן כגבר. הוא ניחן בהתלהבות ובדימויו מופיע בחופשיות מול המצלמה, סגולה שכל שחקן מתקנא בה." כדי להשיג משה את-נפש זאת בעצמה, היא עורכת קשה על הכל: היא לומדת לשיר, לומדת לרקוד, לומדת לשחק — הכל בקצב שהיה מכשיר אותה גם למישחקים האולימפיים.

